

Sygn. akt IV CSK 257/18

POSTANOWIENIE

Dnia 12 grudnia 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Grzegorz Misiurek

w sprawie z powództwa Syndyka masy upadłości C. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w upadłości likwidacyjnej z siedzibą w S. przeciwko Z. Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 12 grudnia 2018 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej
od wyroku Sądu Okręgowego w G.
z dnia 7 czerwca 2017 r., sygn. akt XII Ga [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i zasądza od strony powodowej na rzecz strony pozwanej kwotę 2.700 (dwa tysiące siedemset) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Skarżący wniósł o przyjęcie skargi do rozpoznania w oparciu o drugą spośród wymienionych przesłanek.

Uzasadnienie potrzeby wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów wymaga wykazania, że określony przepis prawa, mimo że budzi poważne wątpliwości, nie doczekał się jeszcze wykładni bądź jego niejednolita wykładnia wywołuje rozbieżności w orzecznictwie sądów, które należy przytoczyć (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 24 lutego 2012 r., II PK 274/11, nie publ.). Skarżącego obciąża obowiązek przedstawienia odrębnej i pogłębionej argumentacji prawnej zawierającej szczegółowe omówienie wątpliwości interpretacyjnych, a w przypadku istnienia rozbieżności w judykaturze, przytoczenia odpowiednich orzeczeń (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 8 lipca 2009 r., I CSK 111/09, nie publ.; z dnia 12 grudnia 2008 r., II PK 220/08, nie publ.; z dnia 31 stycznia 2008 r., II UK 246/07, nie publ.; z dnia 13 grudnia 2007 r., I PK 233/07, OSNP 2009, nr 3-4, poz. 43; z dnia 19 października 2006 r., IV CSK 246/06; z dnia 30 maja 2005 r., I PK 23/05, nie publ.).

Skarżący wskazał, że w sprawie niniejszej zachodzi potrzeba wykładni art. 393 k.c. w związku z art. 127 ustawy z dnia 28 lutego 2003 r. - Prawo upadłościowe (Dz. U. z 2017 r., poz. 2344, z późn. zm.; dalej: pr. upadł.) w kontekście tego „czy realizacja świadczeń w ramach stosunku zapłaty, powstałego między przyrzekającym a osobą trzecią w wyniku umowy o świadczenie na rzecz osoby trzeciej, zawartej między zastrzegającym a przyrzekającym jest czynnością prawną w rozumieniu art. 127 pr. upadł. i czy w konsekwencji syndyk może na podstawie

art. 134 ust. 1 pr. upadł. domagać się bezpośrednio od osoby trzeciej zwrotu tego, co wskutek tej czynności ubyło z majątku upadłego?”.

Analiza wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania, jego uzasadnienia, a także uzasadnień orzeczeń sądów obu instancji, nie daje podstaw do uznania, że rzeczywiście zachodzi wskazana przez skarżącego przesłanka potrzeby wykładni przepisów budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów.

Ponadto należy wskazać, że w orzecznictwie Sądu Najwyższego problemy związane z wykładnią i stosowaniem powołanych przepisów zostały wyjaśnione, również w sprawach w takim samym stanie faktycznym i prawnym, w których powodem był skarżący (zob. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 22 marca 2017 r., III CSK 112/16, nie publ.; z dnia 10 marca 2017 r., III CSK 2/16, nie publ.; z dnia 13 kwietnia 2017 r., III CSK 122/16, OSNC 2018, nr 2, poz. 22).

Wobec powyższego nie można przyjąć, że przesłanka przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania została w sposób właściwy wykazana.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).